

Kondor Katalin: Ha nem olvasták volna

2026 január 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A politika persze ?rzi titkait, tudjuk jól.

Ha olvasták, mehetünk tovább, ha nem olvasták, most fellebbentethetjük a fátylat napjaink hazugság-özöneir?l, ez

alkalommal legalább is az egyikről. Most például – vagy inkább ismételt – az orosz-ukrán háborúval kapcsolatos ilyen-olyan hírek igazságáról, vagy éppen igazságtalanságáról. Melyekkel kapcsolatban joggal berzenkedhetünk, hogy ugyan meddig tűrjük még, és meddig bírjuk azokat az intézkedéseket, hazugságokat, avagy véleményeket, melyeket a magasságos Európai Unióban el kell tűrnünk akkor, vagy inkább akkor is, amikor Ukrajna és Oroszország különleges háborújáról van szó. Maga a téma első sorban azért jutott eszembe, mert kezembe került a mindig hiteles és kitűnő PrésHáz.EU elnevezésű internetes újság azon cikke, melyben az olvasható, hogy „Az Európai Unió szankciókkal sújtott egy Belgiumban élő svájci állampolgárt, aki amúgy korábban svájci vezérkari tiszt volt, továbbá hírszerzési szakember. A büntetés azért jött, mert Brüsszel károsnak tartotta az illető nézeteit az orosz-ukrán háborúról.” Hogy pontosan milyenek voltak ezek a nézetek, azt még nem sikerült megtudnom, ám azt a PrésHáz.EU cikke már tudomásunkra hozta, hogy az illető bankszámláit befagyasztották, szabad mozgását ellehetetlenítették. Nyilván a szólásszabadság, a gondolatszabadság fontosságát szigorúan tiszteletben tartva. Itt tart, ide érkezett tehát Európa, a büszke nő, s ez az a hely, ahol egy olyan végtelenül tehetségtelen nő – nem melleleg büszke is, csak nem tudom mire – uralkodik, persze a csókosai támogatásával felvértezve, akitől kontinensünk jólétét, törvénytiszteletét, igazságos döntéseit illetően ez idáig még sosem számíthattunk semmi jóra. Nem akarnám most idézni az Unióba való belépésünk óta ellenünk, magyarok ellen elkövetett igazságtalanságokat és törvénytelenéseket, élükön a pénzbüntetésekkel, s a legújabbal, amikor újra tetemes összegeket kellene uniós parancsra a migránsokra költenünk. A tájékozottabb olvasók pontosan tudják, mivel fenyegetnek bennünket folyton, csak éppen azt nem magyarázza el senki, hogy miképpen jutottunk el idáig, és miért nem változtatunk ezen a helyzeten. Ismételtelen leírom, mint már sokszor, ebben a fékevesztett demokráciának hazudott katyvaszban, melyben Európa jelenleg létezik, nem lehetünk tétlenek!

Ugyanis nem vitatható, pontosabban mivel tény, nem is lehet vitatni, hogy a mai EU legnagyobb terve, s jelmondata – amely mondanom sem kell, hogy roppant demokratikus – így hangzik: *szájkosarat a beszélni merőkre!* Lám, a svájci volt vezérkari tisztnek is meg kellett ezt tapasztalnia. Tegye szívére a kezét, aki annak idején, amikor betántorogtunk a magasságos Európai Unióba, számított ilyen képtelenségre, mint ami ezzel a volt vezérkari tiszttel történt? Aligha hinném. Mindenesetre minden tisztességes ember nevében mondhatjuk, „anyám, én nem ilyen lovat akartam.” Késő bánat? Késő bizony, de azt azért mégis csak ki kellene vívnunk, legyünk bármely uniós országnak is a polgárai, hogy ne tűrjük az elhallgattatásunkra irányuló törekvéseket, az olyan törekvéseket, mint amiket a fentebb emlegetett svájci vezérkari tiszttel megpróbálták elkövetni.

A politika persze férfi titkait, tudjuk jól. Képes ígéretet, elfogadhatónak, megváltoztathatónak mondani azt, amit esze ágában sincs megváltoztatni. Mi, civilek viszont csak azt látjuk, hogy nem sikerült jó útra terelni, s az eredeti szövetségi kapcsolatokat tisztelve felépíteni az Uniót. Sikerült viszont egy kisfűtő, törvényt nem tisztelő és bizony gyakran a törvénytelenéseket eltitkoló gyülekezetté változtatni a dísztelen társaságot.

Jó ideje már, hogy sokan vagyunk, akik kérdezzük, mi értelme benne lenni ebben a társaságban? Sajnos nem jött felelet. Elfogadható semmiképpen. A civilek hangjára sosem hallgatott a beképzelt politikusi tábor. Magyarán a demokrácia folytonos emlegetése a Föld legtöbb országában – bocsánat a kifejezésért – hablaty csupán. S nem vitatható, hogy Európa elfelejtette korábbi önmagát. S a hitét is. Ez már nem feltételezés, hanem tény. Hit nélkül meg nem lehet élni. Nem vitatható az sem, hogy az Európai Unió már rég feladta konzervatív értékeit. Azaz önmagát. Azt vesztette el, ami eddig megkülönböztette a kívülállóktól. Jó volna vitathatatlanul megtudni, hogy kik voltak Európa elrablói és még inkább elárulói, áruba bocsájtói. Ha ezt megtudhatnánk, onnantól elkezdődhetne az építkezés. Erre manapság semmi esély nem látszik. De álmodozni nem tilos – egyelőre. Viszont érdemes figyelni, mi történik más országokban, a magukat demokratikusnak mondó szájzár-osztogató emberek uralma alatt. Tényleg nem árt figyelni, résen lenni, s megtapasztalni, mi történik az úgynevezett demokráciával az Európai Unióban, akár Svájcban is. Tanulni sosem szégyen, nyitott szemmel járni meg kötelező. Ezt bizonyítja a svájci példa, meg még sok más történet is.

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
